

CÔ Ả TÔI ...

Mộng Thu

Cũng mang một tên, cùng một kiếp người, mà sao người ta thì trăm điều, ngàn điều sung sướng, số đề bọc điều có khác, một bước lên xe song mã, bốn, năm, sáu, bảy ngựa kéo, nệm ghế bọc nhung, bọc nỉ, cung điện, tráng lệ huy hoàng, bên mình tỷ nữ mấy đứa, cơm bưng nước rót, chỉ hơi ể mình, cả trăm người lo lắng, gọi một tiếng, cả ngàn người dạ, giận một cái, cha chả, cả đám vây quanh mặt trụ nào trụ nấy xanh lè, xanh lét, nhợt nhạt như người chết trôi, chỉ đi dạo loanh quanh nơi hoa viên, cũng tiền hô hậu ủng, oai phong dễ sợ, y phục mang trên mình, tơ gấm, lụa là, toàn loại hảo hạng, lớp trong, lớp ngoài, tay bó, tay thụng, màu sắc thật nổi, tóc chải kiểu, mũi cao, mũi thấp, bông bông, bênh bênh, vòng lên vòng xuống, lộn to, lộn nhỏ, trâm cài bằng ngọc, lược giắt bằng vàng, toòng teng, đong đong, đưa đưa, mỗi khi gót hài bước nhẹ, dáng đi thướt tha, dải lưng áo phất phơ, từ xa mười thước cũng ngửi mùi hương thơm.

Chả bù cho cô ả tôi, số khổ nên bọc bằng bao tải, bao gai, quanh năm suốt tháng đánh cái xe đạp cũ xì, cũ mèm, nay sút dây xích, mai long yên xe, mốt xẹp lốp, mỗi khi đạp bàn đạp là nghe tiếng nhạc muôn thừa cút-ca-cút-kít, kéo cà kéo kẹt, mới đầu thấy khó chịu vì sợ tiếng động vô duyên làm cho mọi người để ý... mặc cảm... nhưng riết rồi cũng đâm quen, nghe cũng vui tai, chả ngượng, chả ngáp, đi đi về về, cu ki đơn côi, một thân một mình, thui thủi, thênh thang một cõi, ơ, không đúng, cũng có bạn đồng hành đấy chứ, trên đường cái quan chả có thiên hạ, người ta, kẻ đi, kẻ lại, tấp nập, ngựa xe như nước, áo quần như nêm là gì, thời trang, cô ả tôi, áo phin nồn trắng tinh, vải mỏng nhẹ tênh nào kém gì tơ tằm đâu chứ, hàng mỏng nên phải mặc áo lót bên trong, ừ, cũng kể là hai áo, có khác là ôm sát người, lộ rõ ba vòng rõ rệt, có chút khêu gợi đấy, biết sao bây giờ, đành chịu thôi, tóc thề lướt thướt tung bay theo gió, cũng đủ kiểu, đủ cách chứ bộ, này nhé, tết đuôi sam, cột lên cao như đuôi ngựa, cuộn một cục tròn đằng sau gáy, ấy là cái búi tóc, tô điểm thêm cho đẹp, có khó gì, kẹp một cái cặp đôi môi, giải ru-ban... theo mẫu áo, ai dám mở miệng chê là không một nào, guốc cao gót, bước đi yếu điệu thực nữ, thân hình uyển chuyển, ẹo qua ẹo lại, uốn éo theo kiểu mình xà (nói là nói vậy thôi, nếu ai đã lỡ mắc phải lỗi đi này xin cảm phiền sửa sai, nói nhỏ nghe, nếu không khó lấy chồng, vì các cụ đời xưa sợ kiểu đi đứng này đến tởm cả người). Vòng vo tam quốc từ nãy đến giờ, đã đến lúc cô ả tôi phải khui huých toét cái nhân vật may mắn nhất trần gian ra, đó là bà Dương Quý Phi trong lịch sử nước Tàu, được hoàng thượng sủng ái, phong làm quý phi, muốn mưa có mưa, muốn gió có gió, đời bà đã được quay thành phim, chả biết người ngợm thật ra sao, chứ cô đào đóng vai đó thì đẹp ba chê, nếu không thì làm sao mà ông vua lại mê như điều đó, như kiểu mấy ông nghiện:

nhớ ai như nhớ thuốc Lào

đã chôn điếu xuống lại đào điếu lên

Đàn ông say đã đành, đây đàn bà cũng thích nữa, ấy mới kỳ, đó là bà cụ thân sinh ra cô ả tôi, và đám bạn bà, dám chắc còn nhiều nữa không biết đó thôi, các bà cứ chuyền tay nhau, trao đổi văn kiện, số một xong, đưa bà kia, số hai hết, trao bà nọ, cứ tuần tự mà tiến, khoái quá thì coi đi coi lại cho đã thèm, đề rồi ngày nào đó, ngồi tùm năm tùm ba, bà nào bà đó kể ra vanh vách, thuộc lòng như cháo chấy, ấy, tại sao cô ả tôi phải kể lể sự tích lòng thông lê thê là vì có quan hệ tới đời tư của cô ả tôi ấy mà. Chả là khi cái thời mà bà bỏ nghiên xem bộ phim ấy là đang mang thai, hải nhi trong bụng tức là cô ả tôi, hăm mộ quá hóa mê muội, thêm vào mấy bà bạn làm quân sư quạt mo, “đã sẵn cùng họ, lại là con gái nữa, thôi thì đặt luôn tên Quý Phi cho rồi”, nghe bùi tai nên bà bỏ thuận liền và Dương Quý Phi tân thời ra đời. Ảo tưởng, ảo giác, các bà coi như đã tìm ra Dương Quý Phi tái sinh, viếng thăm quà cáp lung tung, khổ nổi đặt tên xong, chả ai thèm gọi, lại cứ:

- Cô ả lúc này thế nào rồi, đã mọc mấy răng?

- Nhón lên mong cô ả xinh như Dương quý Phi của chúng mình.

- Không bằng cả thì cũng phải hao hao giống chứ, chín tháng mười ngày chiêm ngưỡng hình bóng cô ta mà.

- Cô ả gần một tuổi rồi hả, mau quá nhỉ.

- Tôi mong cô ả mau lớn để xem nhan sắc tới độ nào.

Thành ra, ngoài tên cúng cơm ra, có thêm một tên đệm “Cô ả”. Kết quả, cũng gần đúng ý các bà mong muốn, Dương Quý Phi đời xưa tuyệt thế thì Dương Quý Phi đời nay cũng được nửa thế, sắc đẹp cũng vào hạng, nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống thì cũng đẹp hơn bao người, cứ nhìn đầy cây si dài cả bao cây số cũng đủ biết kết quả thống kê ra sao rồi, nếu cô ả tôi có chút tự kiêu cũng không lấy gì là quá lớn, chỉ khổ nhất là cái tên, cứ bị đem ra trêu chọc, mấy thằng con trai pha trò.

- Quý phi, quý phi, lại đây với trẫm.

Tức thì cô ả tôi ngấm nguyết, liếc cho một cái sắc như dao, hứ một tiếng dài bằng cả mấy cây số:

- Cái con khi khô, ai là quý phi, quý phiếc của nhà mi chứ.

- Ấy, bậy bạ nào, nói với vua phải xưng là thần thiếp chứ, hoàng thượng chứ không phải khi khô khi khiết gì hết, như vậy là phạm thượng, tội khi quân chém đầu như chơi đó Quý Phi ả.

- Ta cứ kêu như vậy đó, thách mười đời nhà mi cũng chả leo lên được chức quan nữa là đòi làm vua, xí, nghèo mà ham.

- Ta đâu có đòi làm vua trong triều, ta chỉ muốn làm hoàng thượng của Dương Quý Phi bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt ta thôi, các khanh có đồng ý lời ta nói không?

- Khải hoàn thượng, chúng thần đồng ý cả đầu lẫn chân tay.

Cô ả tôi tức muốn điên luôn mà cũng phải chào thua, cái thứ lì lợm, đại gì ăn thua đủ với chúng, tránh voi chả xấu mặt nào, nên cô ả tôi đã chơi lá bài im lặng, im lặng tức là khinh bỉ.

Một bữa cô ả tôi theo bà bô đi coi tướng, ông thầy gieo quẻ và đoán tương lai hậu vận cô ả tôi, tấm tắc khen:

- Mệnh tốt, mạng quý, cầm tinh con rồng, rồng là vật tượng trưng cho vua chúa, đáng tiếc, nếu vào thời xưa thì cô là bậc mẫu nghi thiên hạ, không thì, trong cung cũng nhất hoàng hậu nhì cô thôi, nhưng không sao, thời bây giờ, cô sẽ có một người chồng giàu có lắm, tiếng tăm nổi như cồn.

Bắt buộc phải đi thôi chứ trong thâm tâm cô ả tôi chả tin chút nào, bà bô thì hài lòng ra mặt, hỏi tới tấp:

- Xin thầy coi giùm, bao nhiêu tuổi cháu nó lấy chồng?

Chưa chi bà bô đã muốn xô cô ả tôi, con gái của bà đi nơi khác ở, tui cái thân cô ả tôi quá chừng.

- Bà yên trí đi, không lâu đâu, nội nhậm năm nay thôi.

Vừa nghe ông thầy quả quyết, cô ả tôi sợ phát run... nói gần nói xa, chả qua nói thật, cô ả tôi chưa... muốn chồng!

Cầm tờ báo Điện Ảnh trên tay, mở ra, vừa đi vừa đọc, chu choa nhiều tin giật gân quá, tài tử đẹp như Phan An tái thế, thần tượng của cô ả tôi, đóng phim cao bồi bị chú ngựa hạ bệ cho đo ván may mà không bị trầy da sứt vảy... trời đất, con khủng long to bằng cả ngọn núi... húc... như trời giáng... ầm một cái... kết... kết... cô ả tôi mơ mơ hồ hồ...

- Tội nghiệp cô gái còn trẻ quá, liệu có làm sao không?

- Ai đời con gái con đũa, mắt để đâu không nhìn đường nhìn sá cứ nhè đầu mũi xe mà bước tới, chính mắt tôi thấy, muốn la lên báo hiệu mà cô ta cứ chúi đầu chúi mũi vào tờ báo.

- Có phải chán sống muốn tự tử không hả?

- Đẹp thế mà uống phí một đời!

Cô ả tôi thấy tứ chi đau ê ẩm, hồn vía lảng lảng, bay bổng như đang ở thế giới lạ ghê lắm, mông lung. Thấy có cái cổng, cô ả tôi định bước vào, nhưng hai người, khuôn mặt dữ dằn, cầm hai cây đinh dài ba chĩa, giống như cái bừa để cào cỏ ngoài đồng ruộng, giơ ra bắt chéo vào nhau ngăn cản cô ả tôi lại. Lang-bang-tơ-ri, là là lơ lửng trên không, cô ả tôi nhìn xuống bên dưới, chao ôi, cả khu đất rộng mênh mông, bao la, bát ngát, không biết bao nhiêu gò đất, mỗi gò, mỗi đồng đều có dựng một miêng đá hình chữ nhật, lạnh lẽo, điêu hiu, cô ả tôi rùng mình, toát mồ hôi, vội linh ngay lập tức. Bay một hồi nữa, cô ả tôi lạc lung tung, lại quay trở lại chỗ cũ, lần này may quá cửa mở, hai người gác lúc nãy đi đâu mất tiêu, ngàn năm một thừa, cô ả tôi vội vã xông vào, thì ra, ngoài cái cửa này, bên trong còn không biết bao nhiêu cửa khác, chả chọn chả lựa, cửa nào gần nhất cô ả tôi vô đại, vừa nhìn vào, sao mà nhiều chào thế, cái nào cái nấy, lửa bốc cao ngất trời, đang sôi sùng sục, biết bao nhiêu người đang sắp sửa bị ném vào, cô ả tôi hãi hùng thất thanh la lên, thế là bị phát giác và bị tóm cổ vứt mạnh ra khỏi cửa, rớt bịch xuống đất, đau quá, cô ả tôi rên ừ ừ...

- Cô tỉnh rồi hả?

Ai đang lay lay cô ả tôi vậy, chết rồi lại hai ông quỷ sứ nhà trời đó chứ không sai, đưa hai tay bịt

mắt, cô ả tôi van xin:

- Tha tôi... làm ơn... tôi xin đi ngay... đi ngay mà...

- Cô ơi, tỉnh dậy đi cô, đây là nhà thương.

Bên tai vừa nghe nói nhà thương, cô ả tôi giật mình, chỗ này là dành cho những người ốm đau, bệnh tật mà sao mình lại, nhấp nháy mi mắt, nhướng lên, cô ả tôi cố mở ra, bờ ngực, thấp thoáng bóng người đang khom lưng cúi xuống.

- May quá, cô thấy trong người ra sao hả cô?

Cô ả tôi mệt mỏi:

- Ông là ai?

- Tôi là bác sỹ ở nơi này.

- Tại sao tôi lại ở đây vậy?

- Cô bị xe đụng...

Cô ả tôi kinh hãi giật bắn người, đưa tay nắn khắp người:

- Bị xe đụng, chết rồi, chân tay, xương sườn, xương sống, có chỗ nào bị gãy, bị bẻ!

Người bác sỹ giữ tay cô ả tôi lại, ôn tồn:

- Cô ả, cô là một người may mắn nhất trên đời, bị xe đụng mà không hề hấn gì, bởi vì theo lời người lái xe, thứ nhất, chạy chậm, thứ hai, từ xa đã nhìn thấy có người đi ở giữa đường, ông ấy vừa bóp còi vừa giảm bớt tốc độ, nên thắng kịp, cô chỉ chạm nhẹ vào cái cản ở đầu mũi xe và sợ quá nên ngất đi thôi, bị sây sát chút đỉnh vì ngã trên nền xi măng.

Cô ả tôi đã nhớ lại, điên thật, may quá, còn sống sờ sờ, hú hồn hú vía, hên...

- Xin lỗi, em muốn được gặp ông ta, bác sỹ có thể giúp em không ạ, thưa, bây giờ em có thể về được chưa?

Đỡ cho cô ả tôi nằm trở lại, ông bác sỹ lắc đầu:

- Mặc dù không có thương tích đáng ngại, nhưng cô vẫn phải ở đây một hai ngày để khám lại toàn thể cho chắc chắn, ông ta vẫn còn đang chờ ở ngoài hành lang, để tôi ra mời vào.

Trong cái rủi lại có cái may, số phận cô ả tôi đã đến hồi “phát”, thêm sao hồng loan chiếu mạng, nửa năm sau, người lái xe gây ra tai nạn, đã chính thức xin rước cô ả tôi về “đinh”, và, cô ả tôi đã đường hoàng bước lên ngôi, phu nhân của nhà tỷ phú trẻ tuổi, đẹp trai... /

MỘNG THU